

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **EURO TAXI HATĚ s.r.o.**, IČO: 24680109, se sídlem Praha 3, Husinecká 903/10, zast. Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou se sídlem Olomouc, Veleslavínova 7, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1 Letenská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.1.2015 spis. zn.: MF-80384/2014/16-1903 ve znění opravného usnesení ze dne 14.1.2015, č.j. MF-80384/2014/1603-3/1903,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 9.1.2015 spis. zn.: MF-80384/2014/16-1903 ve znění opravného usnesení ze dne 14.1.2015, č.j. MF-80384/2014/1603-3/1903 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 10 800,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právní zástupkyně žalobce Mgr. Moniky Zatloukalové, advokátky.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 9.1.2015, sp. zn. MF-80384/2014/16-1903 ve znění opravného usnesení ze dne 14.1.2015, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

m. Prahy ze dne 12.11.2014, č.j. MHMP 1615936/2014, kterým byla žalobci uložena pokuta za porušení cenových předpisů podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb. o cenách ve výši 350 000 Kč.

2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta za správní delikt, jehož se žalobce měl dopustit jednáním řidiče pana V. K., který dne 23.7.2014 nedodržel úředně stanovenou cenu za poskytnutí taxislužby vozidlem taxislužby Opel Astra, SPZ: x na trase Staroměstské náměstí, Praha 1 - ulice Kongresová č. 1 (hotel CORINTHIA) na Praze 4 (vzdálenost 6,3 km) a účtoval částku 850 Kč, ačkoli podle nařízení č. 20/2006 Sb. HMP o maximálních cenách osobní taxislužby byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 222 Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40 Kč, cena za jeden kilometr 28 Kč a čekání za minutu 6 Kč.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí).

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel ze zjištění, že předmětná přeprava formou taxislužby poskytnutá dvěma pracovníkům Magistrátu hl. m. Prahy byla zaznamenána kontrolním pracovníkem MHMP oprávněným k provedení cenové kontroly v protokolu o cenové kontrole č. C/20i40723/1/Ry, ve kterém byla popsána trasa přepravy i požadovaná cena v rozporu s cenou úředně stanovenou tak, že žalobcem zaměstnaný řidič požadoval po cestujících cenu o 628 Kč vyšší než je cena úředně stanovená, přičemž řidič při cenové kontrole předložil záznam o přepravě č. 00766 na částku 85 Kč na místo fakticky požadované částky 850 Kč. Protokol o cenové kontrole byl vyhotoven na základě oznámení cestujících o poskytnuté přepravě, v němž tyto uvedené skutečnosti zaznamenali. Proti cenovému protokolu podal žalobce dne 19.8.2014 námitky. V nich uváděl skutečnosti zpochybňující zjištění přepravených cestujících s tím, že tyto nepožadovali za službu stvrzenku, že taxametr v předmětném autě byl úředně ověřen a tvrzení cestujících nelze dát přednost před listinným důkazem. Námitky byly předány do správního řízení. V rámci správního řízení byli jako svědci vyslechnuti oba cestující, kteří oba shodně vypovídali o průběhu poskytnuté služby a o ceně zobrazené na displeji umístěného taxametru ve výši 850 Kč. Uvedli, že vydání stvrzenky z taxametru nepožadovali. Po ukončení dokazování se žalobce nevyjádřil k možnosti vyjádřit se k podkladům řízení. Nicméně dopisem ze dne 27.10.2014 zaslal žádost o zaslání oznámení o poskytnuté přepravě a o protokolu o výsledcích svědků a požadoval předvolání dalších svědků, jimiž měly být osoby podepsané na protokolech o kontrole, zejména strážníků Městské policie hl. m. Prahy a příslušníků Policie České republiky. Protože žalobce neuhradil správní poplatek za pořízení a zaslání kopií požadovaných písemností, nebyly mu požadované písemnosti zaslány.
4. Žalovaný se dále v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádával následujícími odvolacími námitkami žalobce.
5. Žalovaný nepřijal argumentaci žalobce vycházející z rozsudku Městského soudu v Praze, č.j. 8 Af 13/2010-58, že žalobce neodpovídá za individuální jednání řidiče vozidla taxislužby. Žalovaný uvedl na pravou míru citaci z rozsudku Městského soudu v Praze s tím, že takové tvrzení žalobce zmíněný rozsudek neobsahuje. K souvisejícímu požadavku aplikovat v dané věci ustanovení § 17 odst. 1 zákona o cenách žalovaný zdůraznil, že právní úprava odpovědnosti právnických osob je založena na tzv. objektivní odpovědnosti. Připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 36/2007, který v případě objektivní odpovědnosti stvrzuje, že nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

hovořit o vyvinění či exculpaci, ale pouze o liberaci, tedy o zproštění odpovědnosti, přičemž při objektivní odpovědnosti za správní delikt se neklade správním orgánů povinnost zkoumat zavinění odpovědné právnické osoby. Zásada zakotvená v ustanovení § 17 odst. 1. zákona o cenách, již se žalobce dovolával, znamená, že objektivní odpovědnost není absolutní, ale lze se jít zprostit, avšak odpovědný subjekt musí prokázat, že je v daném konkrétním případě skutečně dán liberační důvod uvedený v zákoně. V případě žalobce však nebyly zjištěny žádné okolnosti případu pro uplatnění liberačních důvodů. Žalobce nevyvinul žádný náznak úsilí, že by se snažil zabránit porušení cenového předpisu.

6. K námitce žalobce, že po ukončení jízdy byla z taxamtru vytištěna stvrzenka na částku 85 žalovaný oponoval svědeckými výpověďmi osob, které doložili faktickou událost a požadavek částky 850 Kč ze strany řidiče. Okolnost, že cena nebyla cestujícími zaplacená, nehraje dle žalovaného žádnou roli.
7. Žalovaný se zabýval i námitkou podjatosti správního orgánu, kterou žalobce spatřoval v tom, že rozhodnutí o pokutě bylo vydáno na základě domněnek a tvrzení oproti listinnému důkazu, který předložil žalobce. Žalovaný uvedl, že v tomto není žalobcem namítána podjatost ve smyslu ustanovení § 14 správního řádu, neboť nepoukazuje na žádnou úřední osobu, která by měla poměr k věci či k účastníkům řízení nebo zájem na výsledku řízení.
8. K námitce žalobce, že správní orgán I. stupně nepozval k ústnímu jednání samotného řidiče, žalovaný uvedl, že splnil svou povinnost vyzvat k jednání žalobce jako účastníka řízení a dát mu příležitost, aby se výsledku svědků zúčastnil. Zda k ústnímu jednání přizve řidiče a konfrontuje ho se svědky, je na jeho zvážení. To, že tak správní orgán neučinil, není žádnou procesní vadou. K možnosti, aby řidič byl případně vyslechnut jako svědek, žalovaný dodal, že řidič sice mohl být teoreticky ve věci vyslechnut, ovšem vzhledem k tomu, že předmětem posuzování je řidičovo jednání v průběhu přepravy, nebylo jeho vystoupení v roli svědka účelné a vhodné. K požadavku výsledku všech osob podepsaných na protokolech o provedené kontrole, žalovaný uvedl, že rozhodnutí o předvolání svědků je výhradně v kompetenci správního orgánu I. stupně a ten své stanovisko vyjádřil ve svém rozhodnutí. Nedošlo tedy k porušení ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu. K námitce hodnocení důkazů a příklonu správního orgánu ke svědeckým výpovědím cestujících a prokázání skutkového stavu věci žalovaný argumentoval tím, že nedodržení cenových předpisů je prokázáno výpověďmi svědků, kteří byli řádně poučeni o povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet a jejich výpověďmi byly doloženy události, ke kterým došlo ve vozidle při přepravě a těsně po ní. Tvrzení žalobce, že si řidič vozidla neřekl o částku ve výši 850 Kč, nýbrž 85 Kč je vyvrácena svědeckými výpověďmi, které rovněž vyvrací tvrzení, že řidič cestující odvezl za marketingovou cenu, kterou patrně myslí cenu na stvrzence ve výši 85 Kč. Rovněž z formulace odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně nelze vyvozovat, jak činí žalobce, že vágní vyjádření správního orgánu o jeho přesvědčení, že jde o závažný delikt, svědčí o pochybnostech správního orgánu, zda k deliktu došlo.
9. Žalovaný vyvracel význam námítky žalobce o nepravdivém výčtu sankcí uložených již dříve jeho společností s tím, že úvaha správního orgánu I. stupně o opakování správních deliktů a neúčinnost předchozích mírnějších sankcí je skutečně doložena přehledem pravomocných rozhodnutí o uložených pokutách.
10. Žalovaný odmítl námitky k okolnostem liberačních důvodů, tj. že splňuje-li žalobce požadavky kladené právními předpisy na provozování taxislužby, nelze toto považovat za vynaložení veškerého úsilí, které by bylo možné požadovat, aby bylo zabráněno porušení právní povinnosti.

11. K námitkám, že historie provozovatelské činnosti žalobce nezadává žádný důvod k odůvodnění likvidační výše pokuty a její oprávněnosti, žalovaný uvedl, že kontroly jsou prováděny namátkovým způsobem bez rozdílu mezi provozovateli a vyjdou-li najevo časté případy porušování cenových předpisů u firem, které řídily a řídí stále stejné osoby, nejde o nedovolený postup správního orgánu při prokázání takového deliktu a nejde o porušení Listiny základních práv a svobod.
12. Žalovaný shrnul, že kontrola proběhla v souladu s právem a že vydané rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Svědeckými výpověďmi bylo nade vší pochybnost prokázáno překročení maximální ceny taxislužby a uložená pokuta žalobci byla odpovídající a je v rozhodnutí správního orgánu I. stupně řádně a obsáhle zdůvodněna. Správní orgán přihlédl k závažnosti správního deliktu, k částece neoprávněného majetkového prospěchu a zabýval se předražováním jízdného v taxislužbě jako prakticky nejzávažnějším porušením právních předpisů v této oblasti.
13. Z důvodu některých nepřesností při vyhotovování napadeného rozhodnutí žalovaný vydal dne 14.1.2015 opravné usnesení jímž některé číselné údaje neodpovídající dané věci upravil tak, aby korelovaly jeho odůvodnění a podstatě věci.
14. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

15. Žalobce v podané žalobě trval na tom, že řidič pan V. K. postupoval v souladu s cenovými předpisy. Po dobu jízdy měl řádně zapnutý taxametr, následně vytiskl z taxametru záznam o přepravě číslo 00766 znějící na částku 85 Kč a tuto částku také po cestujících požadoval. Jak vyplývá z kontrolního protokolu, tato částka byla také na taxamtru zobrazena, což je v rozporu s tvrzením cestujících. Žalobce vychází z tvrzení svého zaměstnance, který splňuje zákonné požadavky pro výkon řídiče taxislužby. Žalobce poukázal na to, že řidič nadto poznal pana M. (svědek MHMP), který kontrolní jízdy často provádí, a tedy by bylo hloupé, kdyby v této situaci porušil cenové předpisy. Žalobce namítá, že správní orgány vycházejí výlučně z tvrzení cestujících - zaměstnanců MHMP a přejímají jejich tvrzení obsažená v listinách, přičemž z těchto tvrzení vychází kontrolní protokol č. C/20140723/1/R.Y. Veškerá tvrzení pro výsledek správního řízení tak vycházejí výhradně z oznámení o poskytnuté přepravě cestujícími. Rozhodnutí správních orgánů tak spočívají na nedostatečně zjištěném stavu věci. Žalovaný se nedostatečně vypořádal se všemi námitkami žalobce, s existencí záznamu o přepravě, bez přihlédnutí k tomuto objektivnímu podkladu pro rozhodnutí, přičemž nedůvodně dávají přednost svědecké výpovědi svých zaměstnanců, ačkoli není možné, aby si svědci po třech měsících pamatovali a u výsledku uvedli stejná tvrzení jako v oznámení o poskytnuté přepravě ze dne 23.7.2014. Žalobce uvádí, že obsah oznámení o poskytnuté přepravě obou cestujících obsahuje, až na výjimky identický text, což je podpořeno zavedenou praxí MHMP, kdy jeden pracovník sepisuje oznámení o poskytnuté dopravě, zatímco druhý provádí kontrolu přímo s řidičem vozu taxislužby. Po sepsání oznámení nedochází k přímé konfrontaci s řidičem, záznamy nejsou ani předloženy při prováděné kontrole řidiči, aby se k nim vyjádřil. Žalobce předvídá, že svědci před svým výsledkem tyto záznamy přečetli, což je nepřípustné. Svědek má vypovídat o skutečnostech, které si pamatuje. Správní řízení je tedy ztíženo vadou, kdy správní orgán protokoly o výsledcích svědků považuje za klíčové důkazní prostředky o tom, jaká částka byla na taxamtru po ukončení jízdy (850 Kč) a jaká částka byla zaplacená (850 Kč). Oproti tomu je správní řízení stíženo vadou, když nebyl proveden navrhovaný výsledek řídiče

- pana K., a to již na základě návrhu žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně. Tento nedostatek byl namítán i v rámci podaného odvolání. Žalobce oponuje úvahám žalovaného, že by vystupování řidiče v roli svědka nebylo účelné a vhodné. Poukazuje na to, že svědkové jsou ve správním řízení v rovném postavení. Každému z nich hrozí případná sankce v případě nepravdivé výpovědi, a proto odlišení řidiče taxislužby od ostatních svědků není na místě. Tvrdí, že správní orgán má postupovat nestranně a zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Žalobce také namítá pochybě správních orgánů v souvislosti s identifikací svědků, kteří se měli zúčastnit jízdy. Uvádí, že v oznámeních o poskytnuté přepravě nejsou tyto osoby dostatečně označeny. Poukazuje na požadavky ust. § 18 správního řádu, mezi něž náleží údaje umožňující identifikaci přítomných osob, které v daném případě dodrženy nebyly. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by šlo o zaměstnance MHMP, kteří by byli seznámeni s problematikou taxislužby.
16. Žalovaný také v procesu pochybil, když žalobci k jeho žádosti ze dne 27.10.2014 nezaslal listiny – protokoly s výpověďmi svědků, ani oznámení cestujících o poskytnuté přepravě a poskytnutí těchto listin podmínil uhrazením správního poplatku. Žalobce je toho přesvědčen, že mu mohly být písemnosti zaslány datovou zprávou, aniž by správnímu orgánu vznikly náklady. Takovým postupem byl žalobce zkrácen na svých právech.
 17. Žalobce namítá, že kontrolní protokol nesplňuje zákonné požadavky dle ustanovení § 12 odst. 1 písm. c) kontrolního řádu, jestliže v něm chybí řádné označení přizvané osoby a další náležitosti dle tohoto ustanovení. Chybějící údaje činí protokol nezákonným podkladem, nad to nebyli svědci zbaveni povinnosti mlčenlivosti ve smyslu § 20 kontrolního řádu.
 18. Žalobce namítá, že ze spisového materiálu nevyplývá, jakým způsobem došlo k porovnání či vyúčtování částky 850 Kč, kterou měli uhradit cestující za jízdu a částky, kterou na jízdu od MHMP obdrželi (nevýúčtovali svěřené finanční prostředky).
 19. Žalobce namítá, že správní orgány nezákonně ignorovaly jediný objektivní důkaz, kterým je záznam o přepravě č. 00766 s tím, že neprokazuje skutečně požadovanou cenu po cestujících. Žalobce nesouhlasí s hodnocením žalovaného, že vytištěná stvrzenka z taxamtru není důkazem toho, že uvedená částka byla řidičem skutečně požadována a zaplacená. Oproti tomu i kdyby správní orgány považovaly výsledek strážníků či kontrolních pracovníků přítomných kontrole za nadbytečné, nadbytečným nebyl výsledek řidiče, neboť on jediný byl s cestujícími přítomen při jízdě. Mohlo dojít ke zpochybnění tvrzení cestujících jinými důkazy a žalobce trvá na tom, že nebyl dostatečně zjištěn stav věci. Žalobce považuje za neodůvodněnou spekulaci ohledně údajného zásahu řidiče do taxamtru ve vozidle. Správní orgán vycházel z úřední činnosti, při níž údajně řidiči účtují zejména zahraničním cestujícím určitou částku tak, že na záznamu o přepravě mají desetinou čárku u účtované ceny posunutou tak, aby zakryly porušení cenových předpisů před případnou kontrolou. Na zobrazovači taxamtru pak desetinou čárku cestující vidět nemusí, k čemuž stačí odpojení příslušné diody z taxamtru. S tímto žalobce nesouhlasí, neboť jde o nepodložený závěr. Žádný zásah do taxamtru nebyl zjištěn ani prověřen. Nebyla zjišťována technická závada, neproběhlo znalecké zkoumání.
 20. Žalobce dále namítá, že jako provozovatel není schopen ovlivnit jednání řidiče při jízdě s cestujícími a má za to, že učinil vše, aby případnému správnímu deliktu zabránil. Poukazuje na námitky uplatněné ve správním řízení ohledně vybavení vozidla, zkoušek řidiče a všech předpokladů k provozu taxislužby. Pokud při jízdě dne 23.7.2014 k pochybení došlo, tak se tak stala výhradně individuálním jednáním řidiče

- a dopravce za toto jednání nemůže odpovídat. Nadto s řidičem bylo ze strany správních orgánů zahájeno správní řízení pro porušení ustanovení § 23 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a věc není dosud pravomocně skončena. Pak se jeví nezákonný závěr, že řidič pan K. dopustil předražení a následně žalobci s argumentem objektivní odpovědnosti uložena pokuta. To v situaci, kdy řidič navíc nemohl v předmětném řízení vystupovat jako svědek. Dle žalobce s odkazem na ustanovení § 17 odst. 1 zákona o cenách mělo být konstatováno, že právnícká osoba za správní delikt neodpovídá.
21. Žalobce namítá nedostatky výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Skutek není popsán s údaji o cestujících, přesným popisem trasy a dobou jízdy.
 22. Žalobce konečně namítá nedostatečné posouzení výše uložené pokuty. Správní orgány se majetkovými poměry žalobce nezabývaly. Správním orgánem I. stupně nebyl respektován rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 9/2008-133 z hlediska individualizace sankce. Žalobce nebyl vyzván ani k doložení dokladu o svých majetkových poměrech. Předmětnou pokutu ve výši 350 000 Kč považuje za zcela výjimečnou, přesahující praxi správních orgánů. Uvádí, že doposud uložené pokuty řádně uhradil. Jedná se o celkovou výši pokut v částce 190 000,- Kč pravomocně uložených. V současné době mu byly uloženy ještě další dvě pokuty ve výši 250 000,- Kč a 300.000,- Kč, kromě předmětné věci, přičemž žalobce požádal o splátkový kalendář.
 23. Žalobce nemá od 1.1.2015 žádné zaměstnance a nijak nepodniká z důvodu rozhodnutí o zrušení licence k provozování taxislužby. Od 1.6.2013 zaměstnával pouze 7 řidičů taxislužby na trvalý pracovní poměr, a proto ani nevykazuje příjmy a není schopen uloženou pokutu uhradit. Žalobce v dubnu 2014 ukončil spolupráci s řidiči, kteří porušovali předpisy při výkonu taxislužby. V této souvislosti přikládá daňové přiznání za rok 2013, výkaz zisku a ztrát, rozvahu k 31.12.2013 a žádosti o splátkový kalendář u posledních pravomocně uložených pokut. Z uvedených důvodů považuje výši pokuty za neodůvodněnou a nezákonnou v rozporu s ustanovením § 17 zákona o cenách.
 24. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu 1. stupně o uložení pokutě zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
 25. Žalobce současně s podanou žalobou podal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. O tomto návrhu soud rozhodl usnesením ze dne 13.4.2015, č.j. 9 Af 19/2015-27, jímž přiznal žalobě odkladný účinek.

IV. Vyjádření žalovaného

26. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě vyvracel jednotlivé žalobní námitky žalobce s tím, že stav věci byl náležitě zjištěn. Vychází z toho, že stvrzenka vytištěná z taxamtru je pouze dokladem o tom, že pro danou jízdu byla s danými údaji vytištěna, nicméně důkaz o tom, jaká cena byla požadována, poskytl toliko svědecké výpovědi. Jednoznačně prokázaly, že řidič požadoval po cestujících částku 850 Kč. Předložení stvrzenky z taxamtru není rozhodující. Stvrzenka je pochybná i v tom směru, že při nástupní sazbě 40- Kč a dle počtu ujetých kilometrů 6,3 km by musela být částka vyšší než tvrzených 85 Kč.
27. Ohledně dokazování svědeckými výpověďmi žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 2 Afs 104/2005-81, podle kterého není nezákonné,

vychází-li skutková zjištění správního orgánu pouze ze svědectví externích spolupracovníků tohoto orgánu. Uvádí věrohodnost svědků a jejich povinnost vypovídat objektivní pravdu. Osoby svědků byly dostatečně označeny. Jejich osobní údaje byly v oznámení o poskytnuté přepravě i v protokolu o výsledku svědka dostatečně uvedeny. K provedení důkazu výsledkem řídiče žalovaný uvedl, že žalobce měl po celou dobu řízení možnost vyjádřit se k podkladům a navrhnout jejich doplnění. Návrh provedení důkazu výsledkem řídiče však neučinil, přičemž předvolání svědků je výhradně v kompetenci správního orgánu I. stupně a touto otázkou se správní orgán zabýval. Žalovaný považoval za irelevantní opakující se námitku žalobce o podjatosti správního orgánu, když s touto námitkou se již žalovaný ve svém rozhodnutí vypořádal. Námitka zkrácení práv nezasláním listin ze spisu v důsledku nezaplacení správního poplatku nebyla obsažena v odvolání. Namítané nedostatky kontrolního protokolu C/20140723/Ry jsou formulovány nekonkrétně (chybějí „další náležitosti“). Za irelevantní považuje žalovaný dále námitku týkající se zbavení povinnosti mlčenlivosti svědků a rovněž námitku ohledně vyúčtování peněz svěřených cestujícím Magistrátem hl. m. Prahy. Žalovaný zopakoval a zdůraznil objektivní odpovědnost žalobce za jednání svého řidiče a odmítl, že by výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesplňoval podmínky ustanovení § 68 správního řádu.

28. K namítané výši pokuty poukázal na podrobné a dostatečné odůvodnění této výše v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který s odvoláním na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 1 As 9/2008-133 odůvodnil přiměřenost výše uložené pokuty dle § 17 odst. 2 zákona o cenách. Uvádí, že pokuta byla uložena ve výši necelých dvou pětin možného zákonného rozpětí (do 1 milionu Kč). V případě žalobce se nejedná o jednorázové porušení zákonných povinností, ale o opakované porušení cenových předpisů, což je náležitě zdokumentováno. Dříve uložené pokuty nevedly k nápravě. V průběhu správního řízení si žalobce nestěžoval na svou majetkovou situaci, neuváděl své majetkové poměry, ani je nedoložil. Tato námitka nebyla obsažena ani v odvolání.
29. Žalovaný má za to, že porušení cenových předpisů je spisovým materiálem spolehlivě prokázáno kontrolním protokolem, v oznámení o poskytnuté přepravě a svědeckými výpověďmi.
30. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V. Posouzení městským soudem

31. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. a zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.)v mezích žalobních bodů
32. Žaloba je důvodná.
33. Důvodnost podané žaloby soud spatřuje ve stěžejních námitkách, které směřují proti zjištěnému skutkovému stavu ohledně správního deliktu, tedy ohledně jednání popsanému v § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách.
34. Podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách platí: *Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1.*

Podle § 5 odst. 1 zákona o cenách platí: *Úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální.* Podle § 2 nařízení rady hlavního města Prahy č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby (dále jen „nařízení č. 20/2006 Sb.“), je výše maximálních cen osobní taxislužby na území hlavního města Prahy stanovena následovně: jednorázová sazba 40,- Kč / jízda; čekání 6,- Kč / min; jízda na území hlavního města Prahy 28,- Kč / km.

35. Soud má za to, že dokazování provedené správními orgány nebylo provedeno zcela v souladu s požadavky danými § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. V řízení o uložení pokuty za správní delikt zahajovaném z úřední povinnosti je třeba klást zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů a jejich rozhodnutí důsledně poměřovat zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 44/2010 – 132). Dle základní zásady správního řízení ve smyslu § 3 správního řádu, podle kterého, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, se zde uplatní i zásada vyšetřovací zakotvená v § 50 odst. 3 správního řádu. Ve smyslu věty druhé citovaného ustanovení je správní orgán povinen v řízení, v němž má být uložena povinnost (zde pokuta), i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
36. V projednávané věci protokol o cenové kontrole, oznámení o poskytnuté přepravě i svědecké výpovědi cestujících se sice shodují v tom, že žalobce za poskytnutou přepravu požadoval částku 850 Kč a cestující mu shodnou částku rovněž zaplatili, nicméně žalobce od počátku rozporoval tvrzení, že řidič požadoval po cestujících právě částku 850 Kč, toto dokládal stvrzenkou vytištěnou z taxametry a ve vyjádření k protokolu o cenové kontrole akcentoval skutečnost, že cestující tuto stvrzenku po něm ani nepožadovali. To znamená, že v projednávané věci existují rozpory mezi skutkovými zjištěními kontrolujících osob a řidiče a k jejich odstranění byl proveden toliko výslech jedné ze stran - cestujících. To za situace, kdy pro rozhodnutí ve věci je zásadní komunikace obou stran ohledně poskytnuté služby a zaplacení ceny.
37. Pro účely potvrzení závěrů kontroly správní orgán provedl důkaz svědeckými výpověďmi cestujících, avšak výslech řidiče, který se přímo jednání měl dopustit, správní orgán nenařídil a neprovedl jej ani po námitkách uplatněných žalobcem v odvolání.
38. Odůvodnění, dle něhož nebyl řidič vyslechnut, neboť předmětem řízení bylo jeho jednání v průběhu jízdy a správní orgán mohl předpokládat, jak bude vypovídat, nemá zákonnou oporu a nelze je akceptovat v případě, kdy ohledně zjištění skutkového stavu věci existují určité pochybnosti či rozpory. Pokud žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 104/2005-81, podle něhož lze na věrohodnosti svědků, jimiž jsou externí pracovníci, usuzovat, je třeba i ve smyslu další judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek č.j. 10 As 39/2015-75) poukázat na to, v jakých situacích byly tyto závěry vyřčeny. V situacích, kdy skutkový stav není zpochybněn jinými důkazy a kdy jsou správním orgánem hodnoceny další okolnosti nasvědčující účelovému tvrzení řidiče. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře uvedl, že správní orgán skutečně není povinen vždy a za každých okolností provádět důkaz výslechem řidiče v řízení o uložení pokuty podle

zákona o cenách při výkonu taxislužby. Pokud z provedených důkazů nevyplývá žádný rozpor, je zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 správního řádu), není nutno takto zjištěný stav dále doplňovat. V této souzené věci žalobce však existovaly rozpory v tvrzeních i v listinných důkazech (viz stvrzenka z taxamtru předložená žalobcem a absence konfrontace na místě ohledně této stvrzenky). Přesto správní orgány věrohodnost svědeckých výpovědí na pozadí jednání řidiče (dle jeho výsledku a případné konfrontace se svědky) či na pozadí obdobného jednání žalobce (jeho řidičů) v jiných případech, neposuzovaly a výslech řidiče odmítly jen s argumentací o tom, že jeho postoj lze předpokládat.

39. Výslechu řidiče nebránila ani skutečnost, že žalobce namítal absenci výsledku až v odvolání.
40. Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu (§ 3 správního řádu).
41. Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu je v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
42. Podle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů uvedeným v odvolání přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Toto omezení se podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu však nevztahuje na řízení ve věcech správního trestání, neboť omezování skutkových tvrzení či důkazních návrhů jen na některé stádium správního řízení by bylo popřením práva na obhajobu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011 – 68, nebo rozsudky ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 – 115 a ze dne 27. 11. 2012, čj. 1 As 136/2012 – 23). Správní soudy již vyslovily, že si jsou vědomi obtížnosti postupu správního orgánu v řízení, ve kterém stojí proti sobě dvě protichůdná tvrzení a pravděpodobně neexistuje žádný objektivní důkaz. V takové situaci správní orgán musí využít veškeré dostupné prostředky k ověření úplnosti a věrohodnosti všech přednesených výpovědí, poskytnout při tom stranám rovné příležitosti, a poté určit, zda jsou dostatečným podkladem pro rozhodnutí, zde o porušení povinnosti a uložení sankce. V projednávané věci nebyl žalobce zcela pasivní - oponoval kontrolním zjištěním, předložil stvrzenku z taxamtru, uváděl znalost jednoho z externích pracovníků správního orgánu. I když nelze přehlédnout pochybnost jeho tvrzení, že cena služby byla stanovena ve výši 85 Kč, neodpovídající trase jízdy a umožňující zaměnitelnost s výší tvrzenou cenovou kontrolou v částce 850 Kč, přesto uplatnění návrhu žalobce na provedení důkazu výsledkem řidiče v odvolacím řízení zákon připouští a tento návrh měl být, ze strany správního orgánu s ohledem na okolnosti případu náležitě vypořádán.
43. Městský soud v Praze ve shodě s Nejvyšším správním soudem dospěl k závěru, že „pokud jsou tvrzení přítomných osob protichůdná, nelze připustit provedení výsledku pouze jedné strany a výpověď druhé strany odmítnout s argumentací, že její postoj je předem známý“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 10 As 39/2015-75). Opačný postup je porušením zásady rovnosti účastníků a práva žalobce na spravedlivý proces. Žalovaný (resp. správní orgán prvního stupně) tedy pochybil, když neprovedl

důkaz výsledkem řídiče taxislužby, a tím účastníkům neposkytl rovné procesní příležitosti. Teprve poté by mohl posoudit věrohodnost všech přednesených výpovědí a na základě tohoto posouzení, stejně jako při zhodnocení všech ostatních důkazů, rozhodnout o tom, zda žalobce správní delikt spáchal či nikoli.

44. Vzhledem k uvedeným skutečnostem Městský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná ve stěžejním žalobním bodě, týkajícím se zjištění skutkového stavu věci. Námitky, jakým způsobem došlo u správního orgánu k vyúčtování ceny zaplacené za poskytnutou taxislužbu bylo také nezbytné více vypořádat v tom směru, zda lze takovou skutečnost zjistit a případně, zda z ní lze jako z jedné z okolností pro objasnění věci vycházet.
45. V ostatních námitkách soud žalobci nepřisvědčil, zčásti proto, že jsou nedůvodné, zčásti proto, že jsou obecné a nemají oporu v podkladech řízení a zčásti jsou irelevantní.
46. Nedůvodnou je námitka vyvinění žalobce z důvodu neschopnosti ovládnout jednání řidiče a námitka náležitého vybavení vozidla ve smyslu § 17 odst. 1 zákona o cenách. Vzhledem k tomu, že odpovědnost žalobce jako provozovatele taxislužby je dle zákona o cenách postavena na principu objektivní odpovědnosti a žalobce nezmínil (kromě nerelevantních tvrzení o vybavení vozidla a zkouškách řidičů) ani jedinou okolnost, která by svědčila o tom, že se preventivně snažil případnému protiprávnímu jednání při účtování cen zákazníkům předejít.
47. Oporu v podkladech řízení nemá rovněž námitka žalobce o absenci náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu 1. Stupně, neboť toto rozhodnutí ve svém výroku obsahuje znaky jednání žalobce, včetně přesného popisu trasy a doby poskytnuté služby tak, aby tento skutek nebyl zaměnitelný s jiným.
48. Námitka nedostatku kontrolního protokolu a oznámení o poskytnuté přepravě je jen obecně uplatněná a zčásti nepravdivá. Z podané žaloby není zřejmé jaké „řádné“ označení prizvaných osob a jaké „další“ náležitosti dle § 12 odst. 1 písm. c) kontrolního řádu v protokolu o cenové kontrole chybí a jak případně chybějící náležitosti tohoto protokolu znevěrohodňují osoby, které jsou (není pravdou, že nejsou) jmenovitě uvedeny jak v protokolu o cenové kontrole tak i v oznámení o poskytnuté přepravě, včetně jejich podpisu. Tyto osoby kontrolu provedly, oznámení podepsaly a byly také vyslechnuty.
49. Nerelevantními jsou námitky, že prizvané osoby by měly být s problematikou taxislužby seznámeny. Prizvané osoby byly v postavení běžných zákazníků.
50. Vzhledem k tomu, že soud zrušil napadené rozhodnutí, nebyl důvod se konkrétně zabývat námitkou přiměřenosti uložené sankce. Obecně je k této námitce vhodné uvést, že správní orgán ukládající pokutu za správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení.

Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví úvahou. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře (usnesení rozšířeného senátu NSS č.j. 1 As 9/2008-133) uvedl, že nutnost přihlížet k osobním a majetkovým poměrům neznámá, že by pokuta měla ztratit cokoli ze své účinnosti. Aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v první řadě však na závažnosti spáchaného deliktu.

51. Soud v této souvislosti poukazuje na to, že žalobce ve správním řízení netvrdil, že by pro něj mohla být uložena pokuta likvidační. Byl-li žalobce skutečně přesvědčen, že správní orgán prvního stupně mu uložil pokutu ve výši, která je pro něj likvidační, bylo by jen logické, aby při podání odvolání konkrétně uvedl, z jakých důvodů se domnívá, že výše uložené pokuty je pro něj likvidační a svá tvrzení doložil. Žalobce však v tomto ohledu v podaném odvolání namítal pouze nepřiměřenost pokuty ve vztahu k dosavadnímu správnímu trestání a účinnosti doposud uložených sankcí, a to k hledisku opakování protiprávního jednání. Žádné konkrétní skutečnosti o majetkových či finančních poměrech neuváděl. Správním orgánům bylo známo, že žalobce byl v daném místě v minulosti profesně činný. Za této situace nelze správním orgánům vytýkat, že přihlížely především k závažnosti jednání žalobce a k tomu, že dřívější pokuty nevedly k nápravě. Nadto i platí, že účelem korektivu zákazu ukládání sankcí v likvidační výši je zabránit excesivnímu trestání ze strany správních orgánů. Nelze jej vykládat tak, že slouží k ochraně subjektů ve finančních potížích před trestem za porušení jejich právních povinností. I pokud je tedy majetek žalobce dle jeho tvrzení nyní v rovině neuspokojivé výše, pak to ještě neodůvodňuje závěr, že žalobce by se v takové situaci měl automaticky vyhnout postihům za protiprávní jednání, resp. že by nebyla dána povinnost správních orgánů uložit sankci v citelné výši.
52. Protože Městský soud v dané věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná ve stěžejním žalobním bodě, namítajícím neúplné dokazování, a tedy i nedostatečně zjištěný stav věci, a správní řízení vyžaduje došetření tohoto stavu provedením důkazu výsledkem řídiče, jež byl jednání přítomen, případně důkazů dalších, napadené rozhodnutí zrušil podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Učinil tak bez jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. pro vady řízení.
53. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení, a to v rozsahu důvodně vynaložených nákladů. Ty představují zaplacené soudní poplatky k ve výši 3.000,- Kč za žalobu a ve výši 1.000,- Kč za návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě a dále je představují náklady na zastoupení advokátkou, která není plátcem daně z přidané hodnoty, a to za 2 dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů) po 3 100,- Kč (§ 7 bod 5. ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d/ cit. vyhlášky) a dále tzv. režijní paušál ve výši 2 x 300,- Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Náklady tak celkově činí částku 10 800 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21. prosince 2017

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu